

Hiphop i akademia

Af Benny Lihme

Birgitte Stougaard
Pedersen og Mads
Krogh (red.):
**Hiphop i
Skandinavien.**
223 sider, kr. 248,00.
Aarhus
Universitetsforlag.

For mange voksne er hiphop et ungdomsfænomen, der giver anledning til frygt og misnøje, fordi de ser denne subkultur som værende sexistisk og voldsforherligende. For andre er det et stykke gadekultur, der skal transformeres til mainstream, fordi der er penge i lortet: kommercielle interesser sørger for at ikke mindst rapmusikken føres fra de sociale og geografiske udkantsområder ("ghettoer") til en integration i middelklasseunges privatforbrug.

Med bogen her, "Hiphop i Skandinavien", med klar dominans af rapmusikken på bekostning af graffiti og break dance, kan man få et indblik i det lille segment af hiphop interessenter, der forsker på universiteterne i fænomens "diskursive konstituering", "æstetiske konstruktioner af identitet", mm.

Bogen er en udløber af et forskertræf på Aarhus Universitet i april måned 2005, "der indikerede et tiltagende forskningsfelt", og som mundede ud i et netværk af forskere fra Norge, Sverige og Danmark. Flowet fra event til publikation forekommer noget sløvt vurderet i forhold til et genstandsfelt, der er i konstant udvikling og knopskydning (under)genremæssigt set. Eksempelvis er de sidste par års aktualisering af forholdet mellem unge med muslimsk baggrund og hiphop så godt som ikke til stede i antologien – et forhold som qua rapmusikken klart peger på især muslimske drenges nedtoning af det muslimske, som det repræsenteres af deres forældres kulturelle og religiøse baggrund. Er det virkelig nødvendigt, at der skal gå 3½ år før

ikke-oversatte artikler, når frem til det læsende publikum?

Når det er sagt, skal det også siges, at antologien i sin helhed er oplysende og velskrevet uden alt for megen akademisk jargon og teoretisk distance til det stof, som forskerne åbenlyst fryder sig over at forske i. Målgruppemæssigt rækker antologien også ud til et publikum uden for universitetsverdenen. Ikke mindst kan socialpædagoger, lærere og socialrådgivere med hang til Bruce Springsteen og Gnags få en opdatering, hvad mange unges musikpræferencer og stile angår.

Fascinerende er bogens – og altså de nordiske landes – pointering af hiphop som et udtryk for det lokale. Medieteoritikeren McLuhan lancerede i 1960erne begrebet om den "globale landsby", som en konsekvens af medieudviklingen. Denne optik, med en sammenkobling af globalt og lokalt, kan med fordel overføres på hiphoppen i vor tid som værende et globalt fænomen, der forankres og legemliggøres lokalt. Bogen foretager denne bevægelse mellem det globale (omend amerikaniserede!) perspektiv og detailstudiernes zoomen ind på lokal "perkerrap", hvor "stedet" er lokaliseret under f.ex. postnummer 8210 Århus V.

Mange af de norske unge synger/rimer på "kebabnorsk", og i samtlige de behandlede nordiske lande er der tale om en (under)skov af "dialektrap", "etnolektrap" og "stedrap". For danske læsere er det måske særligt spændende at læse Mads Kroghs kapitel om "dansk stødderap" og Jokerens lokale amagerkanske version af gangsterrappen fra Los Angeles.

Bogens ialt ni artikler supplerer hinanden fint – på samme tid er der tale om homogenitet i fremstillingen og en differentiering qua forfatterens forskellige faglige tilgange (musik- og læringspædagogisk, antropologisk, sprogteoretisk). Bidragene er fordelt med fire danske, to svenske og tre norske (på originalsprogene). Den danske hjemmebanefordel er ikke udtryk for, at dansk forskning på dette område er længere fremme end mere omfattende end f.eks. svensk. Forholdet er nok snarere det modsatte.